Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

In Qvarto Libro Ecclesiasticae Historiae Socratis haec continentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Visual Library

Τάδε περιέχει καὶ ἡ τετάρτη βίβλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας Σωκράτους.

α'. Ὅτι ἰοβιανοῦ τελευτήσαντος, οὐαλεντινιανὸν ἀναγορεύουσιν, ὃς δὴ κοινωνὸν τῆς βασιλείας λαμβάνει τὸν ἀδελφὸν οὐάλεντα· καὶ ὅτι οὐαλεντινιανὸς μὲν ὀρθόδοξος, οὐάλης δὲ ἀρειανός.

β'. Ὅτι οὐαλεντινιανοῦ ἐπὶ τὰ ἑσπέρια μέρη γινομένου, οὐάλης ἐν κωνσταντίνου πόλει προσελθόντων μακεδονιανῶν, καὶ αἰτούντων σύνοδον γενέσθαι, ἐπένευσε· καὶ ὅτι τοὺς τοῦ ὁμοουσίου ἐπολέμει.

γ'. Ὅτι οὐάλεντος κακῶς ποιοῦντος ἐν τῇ ἀνατολῇ τοὺς τὸ ὁμοούσιον φρονοῦντας, ἐν τῇ κωνσταντίνου πόλει, τύραννος ἀνέστη προκόπιος· ἐν δὲ τῷ αὐτῷ καιρῷ καὶ σεισμὸς ἐπιγενόμενος, καὶ θαλάσσης ἐπίκλυσις, τὰς πολλὰς τῶν πόλεων ἔβλαψεν.

δ'. Ὅτι θορύβου ὄντος ἐν τοῖς δημοσίοις καὶ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, οἱ τὴν σύνοδον ἐν τῇ λαμψάκῳ συγκροτήσαντες μακεδονιανοί, τὴν μὴν ἐν ἀντιοχείᾳ πάλιν αὖθις κρατύναντες, τὴν ἐν ἀριμήνῳ ἀνεθεμάτισαν· καὶ αὖθις τὴν ἀκακίου καὶ εὐδοξίου καθαίρεσιν βεβαιοῦσιν.

ε'. Ὅτι συμβολῆς γενομένης περὶ πόλιν τῆς φρυγίας, τοῦ τε βασιλέως καὶ τοῦ τυράννου προκοπίου, προδοσίᾳ τῶν στρατηγῶν ἑλὼν τὸν τύραννον, αὐτόν τε καὶ αὐτοὺς ξέναις τιμωρίαις ὑποβαλὼν ἀνεῖλεν.

ϛ'. Ὅτι μετὰ τὴν τοῦ τυράννου ἀναίρεσιν, πάλιν ὁ βασιλεὺς ἠνάγκαζε τοὺς τῆς συνόδου ἀρειανίσαι, καὶ πάντας τοὺς χριστιανούς.

ζ'. Ὅτι εὐνόμιος κυζίκου γέγονεν ἐπίσκοπος, ἐλεύσιον τὸν μακεδονιανὸν ἐκβαλών, καὶ περὶ τοῦ πόθεν ὥρμητο· καὶ ὅτι ἀετίου τοῦ ἀθέου ὑπογραφεὺς ὤν, τὰ ἐκείνου ἐζήλωσεν.

η'. Περὶ τοῦ εὑρεθέντος χρησμοῦ ἐν λίθῳ γεγλυμμένῳ, ὅτε τὸ χαλκηδόνος τεῖχος ἐλύετο, κατ' ὀργὴν τοῦ βασιλέως οὐάλεντος.

θ'. Ὡς ὁ βασιλεὺς οὐάλης, καὶ ναυατιανοὺς ὁμοίως τοῖς ὀρθοδόξοις τὸ ὁμοούσιον φρονοῦντας ἤλαυνεν.

ι'. Ὡς ὁ βασιλεὺς οὐαλεντινιανὸς ὁμώνυμον αὐτῷ παῖδα γεγέννηκε, γρατιανοῦ πρότερον τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἤδη γεγενημένου.

ια'. Περὶ τῆς κατενεχθείσης οὐρανόθεν ἐξαισίου χαλάζης, καὶ περὶ τῶν ἐν βιθυνίᾳ καὶ ἑλλησπόντῳ γενομένων σεισμῶν.

ιβ'. Ὡς οἱ τὰ μακεδονίου φρονοῦντες διὰ τὴν τοῦ βασιλέως περὶ αὐτοὺς βίαν στενοχωρούμενοι, πρὸς λιβέριον τὸν ῥώμης διαπρεσβευσάμενοι, τὸ ὁμοούσιον ἐγγράφως προσέθεντο.

ιγ'. Ὅπως εὐνόμιος εὐδοξίου κεχώριστο, διὰ τὸ προσκεῖσθαι αὐτὸν ἀετίῳ, καὶ ὅτι ἀπὸ δὴ εὐδοξίου ταραχῆς ἐν ἀλεξανδρείᾳ γενομένης, ἀθανάσιος πάλιν φεύγει· καὶ ὅτι τοῦ λαοῦ διὰ τοῦτο στασιάσαντος ὁ βασιλεὺς δείσας, διὰ γραμμάτων τε τοὺς ἐν ἀλεξανδρείᾳ παρακαλέσας, αὖθις τὸν ἀθανάσιον κρατεῖν ἀδεῶς τὴν ἐκκλησίαν ἐκέλευσεν.

ιδ'. Ὡς εὐδοξίου ἐν κωνσταντινουπόλει τελευτήσαντος, οἱ μὲν ἀρειανοὶ δημόφιλον, οἱ ὀρθόδοξοι δὲ εὐάγριον, δι' εὐσταθίου τοῦ ἀντιοχείας, ἐχειροτόνησαν.

ιέ. Ὡς τοῦ βασιλέως εὐάγριον καὶ εὐστάθιον ἐξορίσαντος, οἱ τὰ ἀρείου φρονοῦντες, σφόδρα τοὺς τὸ ὁμοούσιον κρατοῦντας ἐκάκουν.

ιϛ΄. Περὶ τῶν ἐν τῷ πλοίῳ κατακαέντων ἁγίων πρεσβυτέρων ὑπὸ οὐάλεντος· καὶ περὶ τοῦ γεγονότος κατὰ μῆνιν Θεοῦ ἐν τῇ Φρυγίᾳ λιμοῦ.

ιζ΄. Ὡς ὁ βασιλεὺς ἐν ἀντιοχείᾳ γενόμενος, τοὺς τὸ ὁμοούσιον φρονοῦντας ἐδίωκεν.

ιη΄. Περὶ τῶν ἐν ἐδέσῃ γενομένων, τῆς τε τοῦ ὑπάρχου ὕβρεως, καὶ περὶ τῆς τῶν πολιτῶν πίστεώς τε καὶ παῤῥησίας, καὶ τῆς θεοφιλοῦς γυναικός·

ιθ΄. Ὡς βασιλεὺς οὐάλης πολλοὺς ἀνεῖλε, στοιχεῖον θῆτα ἔχοντας ἐν τῇ καταρχῇ τοῦ ὀνόματος, ἔκ τινος νεκυομαντείας τοῦτο φημισθείσης.

κ΄. Περὶ τῆς ἀθανασίου τελευτῆς, καὶ πέτρου προχειρισμοῦ.

κα΄. Ὡς ἀθανασίου τελευτήσαντος, οἱ ἀρειανοὶ προστάξει τοῦ βασιλέως οὐάλεντος, λουκίῳ τῷ ὑπ' αὐτῶν πρότερον χειροτονηθέντι, τὰς ἐν ἀλεξανδρείᾳ παραδόντες ἐκκλησίας, τὸν πέτρον φυλακῇ παρέδοσαν.

κβ΄. Ὅτι πολλῶν κακῶν γενομένων εἰς τὸν λουκίου ἐνθρονισμὸν, σαβῖνος ὁ μακεδονιανὸς συγγραφεὺς, οὐδενὸς ἐμνημόνευσε· πέτρος δὲ συγγράφων ἐμνήσθη, ὃς καὶ διαφυγὼν πρὸς δάμασον τὸν ῥώμης ἀπεσώθη· οἱ δὲ ἀρειανοὶ καὶ λούκιος, πολλὰ κακὰ τοῖς ἐν ἐρήμῳ ἁγίοις μονάζουσιν ἐνεδείξαντο.

κγ΄. Περὶ τοῦ ἁγίου μονάζοντος ἀμμοῦ, καὶ ἑτέρων ἁγίων ἀνδρῶν κατάλογος, ἐκ τῆς εὐαγρίου συγγραφῆς.

κδ΄. Περὶ τῶν ἐξορισθέντων ἁγίων μοναχῶν, ὅπως ὁ Θεὸς ταῖς αὐτῶν θαυματοποιΐαις, πάντας πρὸς ἑαυτὸν ἐφελκύσατο.

κέ. Περὶ διδύμου τοῦ τυφλοῦ.

κϛ΄. Περὶ βασιλείου καισαρείας, καὶ γρηγορίου τοῦ ναζιανζοῦ.

κζ΄. Περὶ γρηγορίου, τοῦ νεοκαισαρείας.

κη΄. Περὶ ναυάτου, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ναυατιανῶν· καὶ ὡς μετέθεσαν οἱ κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐξ αὐτῶν οἰκοῦντες, τὴν τοῦ πάσχα ἑορτὴν, ὁμοίως τοῖς ἰουδαίοις.

κθ΄. Περὶ δαμάσου τοῦ ῥώμης, καὶ οὐρσίνου, ὅπως δι' αὐτοὺς ταραχῆς καὶ στάσεως ἐν ῥώμῃ γενομένης, φόνος πολὺς ἐπηκολούθησεν.

λ΄. Ὡς τοῦ μεδιολάνων ἐπισκόπου αὐξεντίου τελευτήσαντος, καὶ στάσεως ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ μέλλοντος χειροτονηθῆναι γενομένης, ἀμβρόσιος ὁ τοῦ ἔθνους ἔπαρχος, τὴν στάσιν μετὰ στρατιωτικῆς χειρὸς καταπαύων, ψήφῳ κοινῇ, καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως οὐαλεντινιανοῦ συναινέσαντος, πάντων προεκρίθη τῆς ἐκκλησίας πρόεδρος.

λα΄. Περὶ τῆς τελευτῆς οὐαλεντινιανοῦ.

λβ΄. Περὶ θεμιστίου τοῦ φιλοσόφου· καὶ ὡς ἐκ τοῦ προσφωνητικοῦ αὐτοῦ λόγου δυσωπηθεὶς οὐάλης, μικρόν τι τὸν κατὰ χριστιανῶν ἐμετρίασε θάνατον.

λγ΄. Ὅπως οἱ γότθοι κατὰ οὐάλεντα ἐχριστιάνισαν.

λδ΄. Ὡς οἱ γότθοι ὑφ' ἑτέρων βαρβάρων καταπολεμηθέντες, τῇ τῶν ῥωμαίων χώρᾳ προσέφυγον, καὶ ὑπὸ τοῦ βασιλέως προσεδέχθησαν· ὅπερ αἴτιον ἀπωλείας καὶ τῆς ῥωμαίων ἀρχῆς, καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως κατέστη.

λέ. Ὡς ὁ βασιλεὺς τῇ φροντίδι τοῦ πρὸς γότθους πολέμου, τὸν κατὰ χριστιανῶν πόλεμον ἀνῆκεν.

λϛ΄. Ὡς καὶ σαῤῥακηνοὶ τηνικαῦτα τῇ πίστει Χριστοῦ προσετέθεντο, μανίας γυναικὸς αὐτῶν ἀρχούσης, μωσῆν τινὰ θεοσεβῆ καὶ πιστὸν μονάζοντα λαβόντες ἐπίσκοπον.

λζ΄. Ὡς ἀναχωρήσαντος οὐάλεντος ἀπὸ ἀντιοχείας, οἱ ἐν τῇ ἀνατολῇ θαρσήσαντες ὀρθόδοξοι, καὶ μάλιστα ἐν ἀλεξανδρείᾳ, τὸν λούκιον ἐκβαλόντες, αὖθις

τῷ πέτρῳ τὰς ἐκκλησίας παραδεδώκασι, γράμμασι Δαμάσου τοῦ ἐπισκόπου ῥώμης καθωχυρωμένοι.

λη'. Ὡς ὁ βασιλεὺς ὑποστρέψας ἐν τῇ κωνσταντίνου πόλει, καὶ ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ τοὺς γότθους κατονειδισθεὶς, ἐξελαύνει τῆς πόλεως κατὰ βαρβάρων καὶ συμβαλὼν αὐτοῖς ἐν ἀδριανουπόλει τῆς μακεδονίας, ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεῖται, ζήσας μὲν ἔτη πεντήκοντα, βασιλεύσας δὲ ἔτη ἓξ πρὸς τοῖς δέκα.

IN QVARTO LIBRO ECCLESIASTICÆ Hiſtoriæ Socratis hæc continentur.

Caput I. Quomodo poſt obitum Ioviani Valentinianus factus eſt Imperator, qui Valentem fratrem Imperii conſortem adſcivit. Et quòd Valentinianus quidem Orthodoxus, Valens verò Arianus exſtiterit.

II. Quomodo Valentiniano in Occidentem profecto, Valens Conſtantinopoli degens, Macedonianis ipſum adeuntibus, & Synodum fieri poſcentibus, id permiſit: & quomodo homouſianos proſecutus eſt.

III. Quomodo dum Valens homouſianos in Oriente perſequitur, Conſtantinopoli ſurrexit tyrannus Procopius: eodemque tempore terræ motus & maris inundatio plurimas urbes evertit.

IV. Quomodo turbato Reipublicæ & Eccleſiæ ſtatu, Macedoniani collecta apud Lampſacum Synodo, Antiochenam fidem iterum confirmarunt; Ariminenſem verò anathemate damnarunt: & depoſitionem Acacii atque Eudoxii denuo roborarunt.

V. Quomodo conſerto prælio circa Urbem Phrygiæ, Valens Procopium tyrannum proditione ducum captum, unà cum ipſis ducibus inuſitatis ſuppliciis interemit.

VI. Quomodo Imperator interfecto tyranno, eos qui Synodo interfuerant, cunctosque pariter Chriſtianos Arii opinionem amplecti coëgerit.

VII. Quomodo pulſo Eleuſio Macedoniano, Eunomius Cyzici Epiſcopatum adeptus eſt: & unde ortus fuerit: & quod cum Notarius eſſet Aëtii impii, illum ſibi imitandum propoſuit.

VIII. De oraculo quod in lapide inciſo inventum eſt, tunc cum Chalcedonos muri ob iram Valentis Auguſti deſtruerentur.

IX. Quomodo Imperator Valens Novatianos qui conſubſtantialis doctrinam perinde ac Catholici tuebantur, perſecutus ſit.

X. Quod Imperator Valentinianus filium genuit Valentinianum, cum Gratianum filium ante Imperium ſuum ſuſcepiſſet.

XI. De inuſitatæ magnitudinis grandine quæ cecidit è cœlo, & de terræ motibus per Helleſpontum ac Bithyniam.

XII. Quomodo Macedoniani propter Imperatoris adverſus ipſos violentiam in anguſtias redacti, miſſa ad Liberium Romanum Epiſcopum legatione, fidei conſubſtantialis ſubſcripſerunt.

XIII. Quomodo Eunomius ſe ab Eudoxio ſejunxit eo quòd Aëtio addictus eſſet: & quomodo tumultu Alexandriæ per Eudoxium excitato, iterum fugit Athanaſius: cumque ob id populus ſeditionem moviſſet, timens Imperator, lenitis per literas Alexandrinis Athanaſium denuo Eccleſiam ſuam obtinere juſſit.

XIV. Quomodo mortuo Conſtantinopoli Eudoxio, Ariani quidem Demophilum, Orthodoxi vero Evagrium annitente Euſtathio Antiocheno, ordinaverunt.

XV. Quomodo Evagrio & Euſtathio in exilium ab Imperatore pulſis, Ariani homouſianos graviſſime oppreſſerunt.

XVI.

XVI. De ſanctis Presbyteris juſſu Valentis in navigio crematis, & de fame quæ Dei indignatione ob id accidit in Phrygia.
XVII. Quomodo Imperator dum Antiochiæ verſaretur, homouſianos perſecutus fuerit.
XVIII. De his quæ Edeſſæ facta ſunt, deque Præfecti contumelia & de civium fide & conſtantia, & de pia quadam muliere.
XIX. Quomodo Imperator Valens multos qui primam ſui nominis literam haberent Teta, occiderit, ob quandam divinationem qua id prædictum fuerat.
XX. De obitu Athanaſii & de promotione Petri.
XXI. Quomodo poſt mortem Athanaſii, Ariani juſſu Valentis Imp. Lucio quem prius ordinaverant, Eccleſias tradiderunt, & Petrum cuſtodiæ mancipaverunt.
XXII. Quod malorum quæ in enthroniſmo Lucii acciderunt, Sabinus quidem ſcriptor Macedonianus nullam mentionem fecit: Petrus vero in epiſtola ſua meminit. Qui ad Damaſum Romanum Epiſcopum fugiens evaſit: Lucius vero & Ariani Monachos in ſolitudine plurimis malis affecerunt.
XXIII. Catalogus ſanctorum Monachorum qui in ſolitudine vixerunt.
XXIV. De ſanctis Monachis in exilium pulſis, & quomodo Deus miraculis per illos editis cunctos ad ſe attraxerit.
XXV. De Didymo cæco.
XXVI. De Baſilio Cæſarienſi & Gregorio Nazianzeno.
XXVII. De Gregorio Thaumaturgo.
XXVIII. De Novato, dictiſque ab eo Novatianis: & quomodo hi qui Phrygiam incolebant Novatiani, feſtum Paſchæ ad Iudaicum morem tranſtulerint.
XXIX. De Damaſo Romano Epiſcopo & Urſino: & quomodo ſeditione Romæ propter illos factâ, plurimi interfecti ſunt.
XXX. Quomodo poſt mortem Auxentii Mediolanenſis Epiſcopi, cum orta eſſet ſeditio ob electionem futuri Antiſtitis, Ambroſius Præſes Provinciæ qui ad ſedandum tumultum cum militari manu perrexerat, communi omnium ſuffragio & ipſius Valentiniani Imperatoris conſenſu, Epiſcopus factus eſt.
XXXI. De Obitu Valentiniani.
XXXII. De Themiſtio Philoſopho, & quomodo Valens ejus oratione lenitus, de perſecutione Chriſtianorum aliquantulum remiſit.
XXXIII. Quomodo Gothi regnante Valente facti ſint Chriſtiani.
XXXIV. Quomodo Gothi ab aliis Barbaris devicti ad Romanos confugerunt & ab Imperatore ſuſcepti, tum Imperio Romano, tum ipſi Imperatori exitio fuere.
XXXV. Quomodo Imperator de bello contra Gothos ſollicitus, bellum adverſus Chriſtianos remiſſius geſſit.
XXXVI. Quomodo Saraceni Maviâ feminâ tunc apud eos regnante, ad fidem Chriſti converſi ſint, & Moſen quendam, pium ac fidelem Monachum, Epiſcopum acceperint.
XXXVII. Quomodo poſt Imp. diſceſſum Orthodoxi in Oriente, maxime apud Alexandriam, reſumptis animis Lucium ejecerunt, & Petro qui Damaſi Romani Pontificis literis munitus redierat, Eccleſias reddiderunt.
XXXVIII. Quomodo Imperator Conſtantinopolim reverſus, cum à populo propter Gothos conviciis appeteretur, contra Barbaros profectus eſt: & cum illis congreſſus juxta Hadrianopolim Macedoniæ Urbem interfectus eſt; cùm vixiſſet annis L. imperaſſet autem annis xvj.